— agga se wanna pibel, se on minno warra olnud, se olgo nüüd ka sinno warra. Sesamma on monda aastat minno seltsimees — kallis ja hea seltsimees — olnud: se on mulle üttelnud, kui sure nuhtlusse wäärt, kui willets loom ma ollen; agga sesamma on ka mulle sesuggust Õnnisteggiat näitnud, kui minno willetsa hingele tarwis olli. — Ma ollen seält seest õppinud arro sama, et „se Jummala Tal, kes mailma patto ärrakannab", (Joan. 1, 29.) et se selgest armust, ilma et meie sedda wäärt ehk teninud olekssime, wäggew on keiki pattusid ärrapeästma, neid, kes uskus kurja pölgwad ja temma pole pöörwad. — Selleſinnatse ramato sannad on mulle olnud kindel tuggi tännapäwani, nüüd ma kül warsi surren, agga need kallid tootusſed andwad mulle rahho ja römo. — Ma tunnen, et ma suur pattune ollen; ma tean, et ma käsſo needmisse al ollen: agga „ma tean ka, kelle sisse ma ollen usknud", (2 Tim. 1, 12.) ja selle pattuste söbra Jesusse peäle toetades lähhän ma römoga surma kätte, sest et ta mind selle jure kutsub, „kedda ma mitte polle näinud, ja siiski armastan." (1 Petr. 1, 8.)

Monne tunni pärrast surri ta ses rahhus ja lotusses, mis meie Õnnisteggia neile annab, kes temma sisse usknwad.

Kül olli Marial emma surma pärrast halle meel, ja leinas kaua aega — agga kui suur ta kahjo olli, sedda ta ei sanud essite arrogi. Emma olli iggapiddi hoolt kannud tedda wisi pärrast kaswatada ja keige kurja eest püüdnud hoida. Pärrast emma surma jäi ta issa holeks. Agga issa olli alles tenistusses, ei teädnud sureste, kuidas tütre ello nüüd läks. Kui emma alles ellas, piddi Maria iggapääw emmale piibliſt ette luggema. Agga se olli Mariale ikka wastomeelt olnud, ja sepärrast jäi se kallis ramat pärrast emma surma üsna ligutamatta, ja witis kalliſt aega argipäiwil ja ka pühhapäiwil laiſklemisses ja weddelemisses.

Monni aeg pärrast sedda piddi Maria issa sõtta minnema, keik naesterahwas piddi